

ถวายตัว

โดย อ.วาระ มีชูธน

“การถวายตัวเป็นการยอมให้พระองค์ในทุก ๆ ส่วนของชีวิต เป็นการให้พระองค์ครอบครองทุกเรื่อง”

“การถวายตัว” วลีนี้ฟังดูแล้วเหมือนเป็นศัพท์สูง คนที่ไม่คุ้นเคยกับราชาศัพท์วลีนี้ก็อาจมีความเข้าใจผิดไป ส่วนตัวผมเองได้ยินและมีความคุ้นเคยกับราชาศัพท์วลีนี้เป็นอย่างดี ที่เป็นเช่นนั้นเพราะผมเป็นศิษยาภิบาล (PK = Pastor’s Kid) จุดประสงค์ในการเขียนคอลัมน์นี้ไม่ใช่เพื่อการคลายพี่น้องคริสเตียนให้ถวายตัวเป็นผู้รับใช้เต็มเวลา หรือมาเป็นศิษยาภิบาลกันหมดแต่จุดประสงค์ของการเขียนคอลัมน์นี้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจว่าทำไมวัยรุ่นคนนี้ถึงถวายตัวรับใช้พระเจ้า และการถวายตัวหมายความว่าอะไรกัน

“ชาตินี้จะไม่มีการเป็นผู้รับใช้พระเจ้า” ผมเคยปฏิบัติกับตัวเองเสมอในสมัยที่ผมเป็นเด็ก ผมมักย้ำกับตัวเองเสมอ โดยเฉพาะเวลามีคนในโบสถ์มาทำนายน่าอัศจรรย์ ยิ่งผมเคยเห็นตัวอย่างจากชีวิตการรับใช้ของคุณพ่อและคุณแม่ที่เป็นชีวิตของซัดสอน ความยากลำบาก ความเหนื่อยล้าทั้งกาย ทั้งใจแล้ว ยิ่งเป็นการย้ำว่า การเป็นผู้รับใช้ไม่ใช่ทางเลือกของผมแน่ “ชีวิตนี้ผมจะเป็นคนดีเพื่อพระเยซู หากเงินเยอะๆ มาช่วยโบสถ์ ผมจะรวยเพื่อพระคริสต์” นั่นคือความคิดของผม งานผู้รับใช้คงจะทำให้ใส่แห้งและคงเป็นงานที่อาจจะไม่ทำให้อาชีพของผมรุ่งโรจน์ไปได้ ผมจึงตัดสินใจมุ่งไปเรียนต่อทางด้านมัณฑนศิลป์ที่อเมริกา เมื่อล้อของเครื่องบินขึ้นจากแผ่นดินไทยแล้ว ผมไม่เคยคิดเลยว่าจะกลับมาอีกครั้งหนึ่งและกลับมาเป็นผู้รับใช้พระเจ้า

ชีวิตที่อเมริกาเป็นชีวิตที่ยากลำบากและบังคับให้เราพึ่งในตัวเอง ตัวผมเองได้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยคริสเตียนชื่อ เคเอ็นบีซี (KMBC) ในมลรัฐเคนตักกี ผมเคยฟังเทศน์มากมาย โดยเฉพาะเรื่องการถวายตัว เรียกได้ว่าผมฟังจนหูเปื่อยหูแฉะ ฟังจนเขียนแล้วเขียนอีก แต่ผมไม่เคยได้ยินใครเทศน์เรื่องการถวายตัวได้เหมือนอย่าง ดร.สปีย์ ในเช้าวันพฤหัสบดีที่หอประชุมโรงเรียน KMBC ดร.สปีย์กล่าวว่า เรามีแอปเปิ้ลอยู่ 10 ลูก เราดูแลทูลถนอมอย่างดี แต่อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้ามาขอแอปเปิ้ลของเราทั้งหมด เราจะทำอย่างไร คำตอบเกิดในความคิดของผมอย่างอัตโนมัติว่า “ก็ควรให้พระองค์หมดเลย” เป็นคำตอบที่เกิดจากความคิดไม่ใช่ความเชื่อ แต่คำถามดังกล่าวตามมารังควานผมแม้กระทั่งเวลาที่ผมจะนอน และพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังทำงานบางอย่างในจิตใจของผมอย่างรุนแรง คำถามที่ ดร.สปีย์ ทิ้งไว้คือ “พวกคุณจะทำอย่างไร?” กลายมาเป็น “ผมจะทำอย่างไร?”

ถ้าพระเจ้าขอทุกอย่างในชีวิตของผมเพื่อเอาไปเป็นของพระองค์ ทุก ๆ อย่างหมดสิ้นไม่เหลือเลย ผมจะตอบพระองค์ว่าอย่างไร ตั้งแต่นั้นมาผมทูลรับกับคำถามนั้นเหลือเกิน เหมือนมันกำลังกัดกินใจของผมอยู่อย่างนั้น ในที่สุดผมก็ไปหาอาจารย์ที่ชื่อ ดร.จอห์น ไนฮอฟฟ์ (Dr. John Niehof) และนั่งคุยกับท่าน ท่านถามคำถามหนึ่งกับผม ซึ่งเป็นคำถามที่ผมกลัวมากที่สุดและเป็นคำถามที่ผมพยายามหลีกเลี่ยงมานาน

“วาระ คุณจะทำอย่างไรถ้าพระเจ้าขอทั้งหมดของชีวิต” อาจารย์ไนฮอฟถาม

คำตอบแบบชั้นรวีฯ ที่ผมเคยตอบครูในตอนที่ผมไม่ได้หลุดออกมาจากปากของผม แท้จริงแล้วไม่มีคำพูดสักคำด้วยซ้ำที่ออกมาจากปากของผม ในวันนั้นความคับข้องใจและความกลัวที่มีอยู่ทำช่วยเร่งการทำงานของต่อมน้ำลายของผม

“ผมกลัวจนครับ” ผมยอมรับกับอาจารย์ “ผมกลัวว่าพระองค์เอาแอปเปิ้ลผมไปแล้ว ผมจะไม่มีอะไรเลย” ผมจำได้แม่นย่ำถึงคำตอบที่อาจารย์ให้ “พระเจ้าได้ดูแลเธอจนมาเรียนที่อเมริกาได้ พระองค์มีสิ่งที่ดีกว่ารอเธออยู่ วาระ ถ้าเธอให้พระเจ้าได้ไม่หมด ก็อย่าให้พระองค์เลยดีกว่า”

ผมมีทางเลือกอยู่สองทาง ไม่ใช่ระหว่างการจะเป็นผู้รับใช้หรือไม่เป็น ไม่ใช่ระหว่างจะเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่เป็น แต่เป็นทางเลือกว่าผมจะใช้ชีวิตทั้งหมดทุกส่วนกับพระองค์หรือจะควบคุมชีวิตของตนเอง ระหว่างให้พระเจ้าเป็นเจ้าของแอปเปิ้ลทั้งหมดหรือผมจะเก็บผลสุดท้ายไว้เองระหว่างจะเป็นคริสเตียนหรือไม่เป็นเลย ผมคุกเข่าลงต่อหน้าอาจารย์ตรงนั้นเลย และเรากอดคอกันร้องไห้หือฮือฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ให้แอปเปิ้ลพระองค์หมดแล้วเหลืออยู่ลูกเดียว และบัดนี้แอปเปิ้ลลูกนี้ข้าพระองค์ให้พระองค์ พระองค์จะอย่างไรกับชีวิตของข้าพระองค์ข้าพระองค์ก็ยอม พระองค์จะให้ข้าพระองค์เงิน ข้าพระองค์ก็จะเงินเพื่อพระองค์”

ผมอยากหนุนใจท่านผู้อ่านว่า ประสบการณ์ครั้งนั้นผมเรียกว่า “การถวายตัว” เป็นการยอมให้พระองค์ในทุก ๆ ส่วนของชีวิต เป็นการให้พระองค์ครอบครองทุกอย่าง ทุกความคิด ทุกความรู้สึกในทุก ๆ วัน การถวายตัวนี้เป็นการตัดสินใจและเป็นความรับผิดชอบของคนนั้น ๆ กับพระเจ้า เราเห็นเหตุการณ์นี้ในวันเพ็นเทคอสต์ เราเห็นเหตุการณ์นี้ในสวนเกทเสมณี ผมอยากบอกว่ามันยากมากและเหนื่อยมากกับการที่จะยอมทุกอย่างให้กับพระเจ้า คุณพระเยซูชียังเครียดขนาดเหงื่อออกเป็นเลือดเลย ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ๆ เลย แต่ถามว่าคุณไม่ไหม ผมอยากบอกอย่างเต็มปากว่าคุณยิ่งกว่าคุณ พระคัมภีร์บอกว่าเราเสียเพื่อเราจะได้ เราตายเพื่อเราจะมีชีวิตใหม่ เรายอมแพ้เพื่อเราจะชนะ เรายอมจนเพื่อเรามั่งมี ฮา ฮา ฮ่า! ผมอยากจะหัวเราะดัง ๆ ให้ผู้อ่านได้ยิน เพราะชัยชนะของผมอยู่ในพระองค์

ผมอยากจะฝากบทความนี้ไว้หนุนใจวัยรุ่นว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ขอให้เราถวายตัว แต่นี่เป็นคำสั่งผมอยากเห็นอนุชนคริสเตียนไทยโดนพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจอย่างผม ผมอยากจะได้เห็นอนุช

นคริสเตียนไทยคับข้องใจนอนไม่หลับ และในที่สุดก็ยอมให้พระองค์ทั้งหมดคำถามที่ผมอยากจะฝากเอาไว้ก็ไม่ใช่อะไรอื่น “ถ้าพระเจ้าจะให้คุณเป็นผู้รับใช้ คุณจะบอกกับพระองค์ว่าอย่างไร?”

อิสยาห์ 41:9-10 บันทึกไว้ว่า “เจ้าผู้ที่เรายกไว้จากที่สูญปลายแผ่นดินโลก และเรียกมาจากที่ไกลสุดของโลกกล่าวแก่เจ้าว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป” อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา”

ประวัติผู้เขียน อ.วาระ มีชูชน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีด้าน Communication and Bible จาก Kentucky Mountain Bible College และปริญญาโทจาก Asbury Theological Seminary สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นศิษยาภิบาลของกลุ่มอนุชนคริสตจักรเมืองไทย.